

Magyar Nemzet

Ára:
60 fillér

Péntek
1950 április 28
VI. év 98. szám

A lapallice-i dokkmunkások balladája

La Pallice kis kikötő Észak-Franciaországban Saint Nazaire mellett. Régebben száz francia közül kettő ha tudta, hol fekszik és miről nevezetes. Ma ismerik a nevet egész Franciaországban és mindenütt, ahol a béke szabadságharcosai az emberiségért küzdenek. Anna Seghers tolla kellene, hogy megírja, mint húsz évvel ezelőtt a *santabarbarai halászok lázadását*, most a lapallice-i kikötőmunkások harcát.

A háromszázhétvenöt lapallice-i kikötőmunkás története olyan egyszerű és olyan igaz, hogy egy szót sem kell hozzátenni. Ökölbeször az ember keze a háború lázító ellen és ugyanakkor büszkeség tölti el, hogy részese lehet annak a szabadságharcnak, amelynek első sorában ezek a kikötőmunkások küzdenek. Tavaly decemberben a kikötőmunkások gyűlést tartottak és megvitatták az indokainai «szennyes háborút». Szónokuk megállapította, hogy ez a legundokabb imperialista háború máris 30 ezer fiatal életébe került Franciaországnak és ismeretlen ezrekbe és ezrekbe a testvéri vietnami népnek. A dokkmunkások megvitatták a helyzetet és három megállapítást tettek:

Először: a vietnami háborút egyetlen dolgozó férfi, vagy asszony sem támogathatja.

Másodszor: megtudták, hogy La Pallice kikötőjét az Atlanti blokk főparancsnoksága ki akarja bővíteni, a tervezett szovjetellenes háború egyik fontos kikötőjévé tenni.

Harmadszor: közös elhatározással megállapították, hogy nekik, lapallice-i dokkmunkásoknak kötelességük saját népük és a világ valamennyi dolgozó népe iránt, hogy mindent megtegyenek mind a két háború megakadályozására.

A következő gyűlésen a kommunisták javaslatára a lapallice-i kikötőmunkások ünneplésen és nyilvánosan elhatározták, hogy nem raknak ki többé olyan hajót, amely Vietnamba szánt fegyvert vagy felszerelést szállít.

A határozatnak nyilván híre ment. Néhány nap múlva megjelent a kis kikötővárosban Moch és Queuille hírhedt biztonsági gárdája. Fekete egyenruhájukban, amely a franciákat oly kínosan emlékezteti az SS-uniformisra, acélszakban, állandóan fegyverben cirkáltak a városban: így akarták a lakosságot megfélemlíteni. A francia uralkodókörök rossz lelkiismeretét és népellenességét mi sem bizonyítja jobban, minthogy saját *házaikban* levő kicsiny kikötőváros ellen nemcsak a fekete egyenruhás gárdát vonultatták fel, de *tűzseréget* is. Ágyukat állítottak a kikötővárost környező dombokra, főbb útvoalakra. Hogy a kép teljes legyen, december 21-én, néhány nappal karácsony előtt megjelentek a városkában Montgomery tábornagnak, a Nyugati Unió főparancsnokának tisztjei, a hírhedt fontainebleau-i főhadiszállás vezérkari emberei, mérnökökkel, technikai segítség-

méllyzettel, körülvették a kikötőt, majd gépeket hoztak és megkezdtek új csatornák ásását, új mólók építését. A jelenlegi kikötőtől nem éppen távol katonai raktárházakat kezdtek építeni. A 375 lapallice-i dokkmunkás és családjaik most már saját szemükkel is láthatták, amit eddig sejtettek: az ő kikötőjüknek szerepet szántak a háborús előkészítésben.

Ezek az előkészületek nem csökkentették, de fokozták erejüket és elszántságukat. Január 30-án újabb gyűlésen megújították elhatározásukat. «Egyetlen egy gramm amerikai felszerelést sem rakunk ki!»

A dokkmunkások politikai harcának szószólója a *La Voix des Charentes* című helyi lap volt, amely újra, meg újra felhívta a figyelmet arra, mi készül a kikötővárosban, miért vannak ott ezek a francia, angol, belga holland tiszték, miért jönnek a gépek, miért építik a raktárházakat. A gyarmatosított Franciaország prokonzuljai ügylátszik még ilyen helyi lapról is félnek: február végén a lapot elkobozták, majd betiltották. De ez sem volt elég. A szerkesztőség és a kiadóhivatal *tagjait rendőrség* telepítette ki a helyiségből, és amikor kiléptek a kapun, egyszerre csak feketeruhás gárdisták kettős sora közt találták magukat és ezek puskatüsszel ütlegelték a munkatársakat és a kiadóhivatali tisztviselőket, férfiakat és nőket vegyesen, vagy száz méter távolságon át. Ezt nevezik azóta Franciaországban *anephez hű lapallice-i értelmiség vesszőfutásának*.

A dokkmunkások balladájának második része február 26-án kezdődött. Ekkor érkezett a kikötőbe az *Auray* nevű teherszállító hajó, fedélzetén Vietnamba szánt tüzérségi felszereléssel. Másnap, 27-én, befutott a kikötőbe a *Falaise* nevű hajó. Ugyanekkor már nagymennyiségű hadianyagot halmoztak fel a dokkmunkások. Ezt kellett volna berakni a *Falaise*-be. Ekkor lépett akcióba La Pallice és a szomszédos Rochelle kikötőváros népe. Asszonyok és anyák küldöttségben mentek a kikötő-hatóságokhoz. A gyárakban sztrájkok törtek ki. A laroche-i halászsok szimpátia-sztrájkba kezdtek. Nagy tömeg gyűlt össze La Pallice főterén és vörös zászlók alatt levonult a kikötőbe. Itt áttörték a rendőrkordont és ők maguk vontak kordont a felhalmozott hadianyag és a *Falaise* hajó közt. Nagy szírnázással páncélauton megérkezett Bonnet rendőrfőnök, felállt gépkocsijának tetejére és szónoklatot akart intézni a néphez. Az első szavak után, úgy látszik hallgatóinak arcába nézett, mert hirtelen abbahagyta mondanivalóját, nem fejezte be, leugrott a kocsiról, beleült és elhajtott. Attól kezdve nem látták a kikötőben. A rendőrök és a fekete egyenruhások pedig rávetették magukat a tömegre és puskatussal, gumibóttal, egyéb fegyverekkel véresre vertek mindenkit, az asszonyokat, fiatalokat, leányokat sem kímélték.

Másnap a kikötővárosban 375 kikötőmunkás ellen a francia hatóságok kihirdették az ostromállapotot! Természetesen nemcsak tőlük félnek, mögöttük érzik, mint ahogy mi is mögöttük érezzük, a 375 mögött a 800 milliós békefront minden tagját és teljes erejét. Újabb csapatokat hoztak, új brutalitásokat követtek el, de a kikötőmunkások nem tágtítottak. Pedig nem könnyű a helyzetük. Nemcsak a terror fenyegeti őket, hanem az éhség is. *Derek Kartun*, a *Daily Worker* külpolitikai szerkesztője járt La Pallice-ben és beszámol arról, hogy a kikötőmunkások visszautasították a munkát, pedig az utóbbi hónapokban nagyon kevés volt a keresetük. Az elmúlt 12 hónapban a 375 közül 129 csak 106 napot dolgozott. A 375 közül az utóbbi három

Milliók tesznek fogadalmat aláírásukkal a béke megvédésére

Lelkes népszavazással szélesedett a békefelvek aláírásának mozgalma

Béke! Ez a szó zeng ki telten és erőteljesen iskolák nyitott ablakain, üzemekből, hivatalokból, lakóházak udvarai-ból. A béke köré tömörül a főváros és az ország ezekben a napokban, amikor megülni készülünk a békés termelő és alkotó munka nagy nemzetközi ünnepét, május elsejét. Míg a házak lassanként talpig lobogódszbe öltöznek, addig bent az épületekben már ki is gyűlt az ünnepi láng, amely az idén május elsejét bevilágítani fogja s melege átjárja a becsületesen dolgozó emberek szívét.

A béke örülzei éneke ma szerte az országban és odakint a nagyvilágban. Örökdve éneke a béke lángjai s fényük rávetődik azokra a sötét árnyakra, akik settenkedve új vérvizatar felidézésén mesterkednek, rávetődik a fény és eloszlatja az árnyakat.

Egy emberként mozdult meg Magyarország egész lakossága a békefelhívás szövegére s egyetlen messzedörgő szóval felelt a béke kérdésére igent! Igen — háborús bűnös az, aki először merészeli fegyvert békésen dolgozó népekre, ártatlan gyermekekre emelni, az emberiség megvetésével és ítéletével találkozik az a kormány, amely az építés helyén ismétrombolást akar.

Nincs különbség ember és ember között ebben az elszánt akaratban, amely a békét követeli s nemcsak követeli, hanem minden erejével meg is védelmezi. Kétkézi munkás és szellemi dolgozó, férfi és nő, összegyűlik és összetart abban a szándékban, hogy a béke sérthet-

lenségét megóvja. Amerre tekintünk, irodákban és munkahelyeken, folyik a hatalmas népszavazás a béke mellett, telnek az aláírások a békefelhívás s minden egyes tollvonás ítélet, súlyos, halálos ítélet azok felett, akik a békét veszélyeztetik és felidülni akarják.

Több ezer békebizottság

alakult csütörtök estig Budapestben s a bizottságok száma szinte percről-percre növekszik, mutatva azt, hogy a béke megvédésének gondolata milyen mélyen gyökerezik e város lakóiban, mutatva azt, hogy ez a város, amely megszenvedte a háború csapásait, tartós békében kíván élni, gyermekeit

felnevelni, munkáját végezni. Soha még ilyen gyorsan nem lehetett aláírásokat összegyűjteni, mint most, amikor az ív élen az a szó világít, amely mindannyiunkban hatalmas visszhangot ver s erőteljes akaratot kelt életre, a szó, amely a munkálkodó emberi élet legfőbb tartalma és célja: béke.

Eddig több ezer békevédelmi bizottság alakult Budapesten

Anyu, írd alá... Ez a rövid kérés mondat szói felénk egy frissen kiragasztott, művészi plakátról. A képen egy kislány nyújt tollat édesanyja kezébe és kérés tekintettel néz fel reá. Az édesanya előtt ott fekszik a békefelhívás, amelynek első sora így hangzik: Alulírtottak a béke hívei vagyunk... Az édesanya keze szeretettel simogatja kislány fejét és gyengéd pillantásából kiérzik, hogy amikor kezébe veszi a tollat és aláírja a békefelhívást, gyermeke jövőjére gondolt, amelyet csak a béke biztosíthat. Ez a plakát, amely előtt most egy pillanatra meg-megállnak a járókelők, a munkájukba siető vagy onnan hazaiygekvő dolgozók, igazi szimbóluma a békefelhívásnak.

— Mindnyájunknak alá kell írunk a békefelhívást — mondja mellettem egy szelfidarcú asszony —, ezekkel az aláírásokkal kell hitelt tennünk a béke mellett. A háborús uszítók tudomására kell hoznunk, hogy nem akarunk háborút!

Alig néhány napja indult meg a békefelhívás aláírás mozgalma, amelynek nyomán nemcsak a fővárosban, hanem az ország minden városában, minden falujában, a legeludogottabb tanyán is tízezrevel, milliószámra gyűlnek az aláírások. A magyar

nép egy emberként szállt síkra a háborús gyújtogatókkal szemben a béke megvédésére. Budapesten több ezer békebizottság alakult ezeideig. A lakóházakban megválasztották a házi békebizottságokat, az üzemeiben, hivatalokban az alkalmazottak létszámához képest több békebizottság is alakult. Mindenütt röpgyűléseket rendeztek, amelyeken tudatosították a dolgozó tömegekkel a békeért folyó harc rendkívüli fontosságát, ismertették a stockholmi békevilágkongresszus határozatait és csatlakozásra hívtak fel mindenkit, aki őszintén kívánja a békét, aki nem akar többé pusztulni.

A gyűlések hangulata híven tükrözta a háborús uszítók elleni adáz gyűlöletet és a béke megvédésének elszánt akaratát. A tömegek egyre lelkesebben sietnek a békefelhívás aláírására, gyűlnek tízezre szívesre számra a névalírók az egyszerűbb és a díszesebb kivitelű íveken.

A békefelhívás aláírása csütörtökön is emelkedett hangulatban, fokozódó lelkesedéssel folytatódott.

a Városháza hivatalaiban.

A bizottságok sorra keresték fel munkahelyeik, íróasztalaik mellett az ügyosztályok alkalmazottait, a Pórgármesteri Hivatalban, a Központi Segédhivatal-

ban, az Elnöki Osztályon, a városházi Szakszervezeti Bizottságban, a városházi Telefonközpontban, a Sajtóosztályon körözték az aláírás íveket. Valamennyi dolgozó kijelentette, hogy nemcsak a békefelhívás aláírásával, hanem több és jobb munkával siet a békefront megvédésére.

A kerületekben

hasonlóképpen nagy lendülettel végzik az aláírások gyűjtését. Az előjáróságokon a legkiválóbb dolgozókat, tisztviselőket, eltszettek választották a békebizottságok tagjai sorába. Az alkalmazottak alig várják az aláírás ívek előterjesztését és a kerületi versenyeknek egymással abban, melyikük rajzol szöb művészi keretet, emblémát a békefelhívásra.

A VIII. kerületben, ahol 80 békebizottság alakult ezeideig, péntek délig mintegy 50 000 aláírás gyűlt össze. Az élen vezetnek a békefelhívás aláírásában a peremkerületek, a XIII., XIV., XX., XXI. kerület, de nem maradnak el a belső városrészek sem, ahol hasonló lelkesedéssel folyik a mozgalom.

Az üzemek, a nagy gyárak munkássága példaadóan veszi ki részét az akcióból. A Rákosi Mátyás Művekben 55 bizottság járja végig a békefelhívást a dolgozók munkahelyein. A Kistérségi és az Egyesült Izzóban 20—20 bizottságot választottak. Rengeteg aláírás gyűlt már a Ganz Vagongyár békefelhívására, a Standard-gyárban szintén ezernyi aláírás szerepel már az íveken.

lemlítésére. Amikor az amerikai hadihajó befutott a kikötőbe, egy lélek sem volt a partokon, de egy ottmaradt német tengeralattjáró búvóhely cement falára nagy vörös betűkkel ezt írták a dokkmunkások: «La Pallice-t soha sem fogjátok felhasználni a Szovjetunió elleni háborúra!»

A lapallice-i kikötőmunkások természetesen nem állnak egyedül. Az amerikaiak nem mertek egyetlen hadihajót se küldeni se La Pallice-be, se Marseille-be, se Nizába, se Brest-be, se Bordeaux-ba, se Lourientbe, se egyetlen más francia kikötőbe!

A béke szabadságharcának nagyszerű győzelmeit vívják ezekben a városokban.

Medvey Gábor